

СТАНОВИЩЕ

от проф. д. изк. Йордан Гошев – преподавател по хармония в ЮЗУ „Н. Рилски”, Благоевград

относно дисертационен труд за присъждане
на образователната и научна степен „ДОКТОР”,

представен от

Венцислав Мицов, редовен докторант към Факултета по
изкуствата, катедра „Музика”, ЮЗУ „Н. Рилски“, Благоевград на

тема:

**„КОНТРАКУЛТУРНИТЕ МУЗИКАЛНИ ПУБЛИКИ В БЪЛГАРИЯ
ПРЕЗ 80-ТЕ И 90-ТЕ ГОДИНИ НА ХХ ВЕК: СЪЗДАВАНЕ И
ХАРАКТЕРИСТИКИ“**

Венцислав Мицов е завършил ОКС бакалавър в ЮЗУ „Н. Рилски“, специалност „Педагогика на обучението по музика“ и ОКС магистър в НМА “Проф. Панчо Владигеров“ специалност „Музикална педагогика“. В процеса на обучение се отличава като един от нестандартните студенти, инициативен и с широк спектър от интереси в сферата на изкуствата.

Прави впечатление разнообразната му професионална реализация – сценарист, радиоводещ, ръководител на бенд, тонрежисьор, редактор, организира и осъществява дейности свързани с шоу програми, клавирист в групите „Хиподил“ и „Светльо & the Legends“. До голяма степен професионалната реализация на докторанта е свързана с темата на представената за защита дисертация, познава от „първа линия“ емоционалността и вкусовете на музикалната публика в България.

I. Актуалност на темата

Избраната от докторанта тема е интересна с това, че представя необходимостта от познаване на проблематиката на прехода свързана със смяната на ценности, с влиянието на чуждестранните музикални сцени, със зараждането и креативността на субкултурата и

контракултурата като форма на съпротива и сблъсък с установени норми на дадености. Не на последно място е оценката и ролята на появяващите се нови музикални стилове във втората половина на 20-ти век, установяването и развитието на нов тип изразност като форма на протест, критичност към всичко и всички установени естетически норми в годините на ерозиране и падането на комунистическия режим. Анализират се в научния труд на субкултурата и контракултурата в България и влиянието, която осъществяват върху обществото и музикалните публики, налагането на нови, нестандартни форми на изразяване и обществено поведение като отрицание на статуквото, правят труда актуален за по-добро познаване на процесите състояли се през 80-те и 90-те години на 20 век.

Съдържание на дисертацията.

Рецензираният труд е в обем от 233 стандартни страници и съдържа увод, три глави, заключение, използвана литература, която включва 72 източника на кирилица и 23 източника на латиница.

В **Увода** се разглеждат целите и задачите на научното изследване, методите използвани в проучването и ролята на различните контракултурни музикални стилове за промяна в критичността на обществото. Аргументирано е представена теоретичната и практическата значимост на проблема, етапите на изследователска дейност и научния инструментариум. Разработването на темата за контракултурните музикални публики, систематизирането на медийни публикации и документи, дефинирането на музикални стилове, изисква добро практическо познаване и високо ниво на музикална подготовка, които докторантът несъмнено притежава.

В **глава I “Контракултура, ъндърграунд и музикални стилове – периодизация и паралели между западната и българската сцена ”** докторантът разглежда произхода на термина контракултура, характеристиките на пънк, рок, хеви метъл, ню уейв и дарк уейв и групите, които диктуват модата на «твърдата музика у нас» и настъпилата промяна не само в музикалния инструментариум, но и в стила на обличане, поведение, меланхоличност на текстовете в «ню

уейв» и «дарк уейв». Посочената периодизация се свързва с всички ъндерграунд групи в България и са представени паралели с водещите такива на световната сцена.

Във втора глава **«Музикалните контракултурни публики в България – идеологии, характеристики и развитие»** обект на анализ са:

- възникването на субкултурни и контракултурни общества;
- място и време за формиране на пънк публиката;
- социалната ангажираност на българската хеви метъл музика;
- различната стилистика на new wave и dark wave.

„Наследството на контракултурната музикална сцена и съвременната оценка на музикалната контракултура на прехода“ е трета глава в Дисертацията, където се прави анализ на съвременното състояние на контракултурата и постепенната промяна в популярността, потребността, разпространение на музиката в електронните медии и превръщането на „музиката в продукт, създаден, за да задоволи потребности на определена, било то и контракултурна група“. За определяне на мястото, влиянието, потребността от тази музика в днешни времена, Венцислав Мицов е направил поредица интервюта с музиканти, които са участвали в музикалния живот като изпълнители на такава музика, прави паралел в краха на тези общества в България и зад граница.

В **«Заключението»** се представят в синтезиран вид изводите за «контракултурните музикални публики у нас, с тяхното възникване, развитие, влияние върху обществото, както и със загубата на влияние и логичния крах на ранните публики и сцени от т.нар. период на прехода“.

II. Познава ли докторанта същността на проблема и изпълнява ли в труда си поставените цел и задачи

Венцислав Мицов изследва многопосочно една сфера на културния живот, която остава встрани от полезрението на музикалната теория и критика у нас. Той навлиза в семантиката на художествените проблеми при възникването и утвърждаване на музика, която съчетава форма на протест срещу съществуващите порядки и е опит за отстояване на собствени възгледи. Самият изследовател е музикант, който участва в тези процеси като изпълнител и част от редица групи, като водещ в радиопредавания, като сценарист, който познава същността на разглежданата проблематика от „кухнята“.

До голяма степен поставените цели и задачи са реализирани.

III. Научни и научно приложими приноси

В Автореферата си докторантът е посочил практическите и теоретични приносни моменти на своята разработка. За първи път се дефинират ъндърграунд сцените и публиките от прехода в България, пътят, по който проникват в България музикалните контракултурни стилове, ролята на идеите на тази култура за отстояване на обществени каузи и създаване на критично гражданско общество, използването на пародията като основен похват за изразяване на позиция, причините за края на контракултурата у нас.

Дисертационната разработка може да послужи като отправна точка за бъдещи изследвания по темата. Навливането в малко проучвана област на популярната музика в България, отражението и влиянието като стил на поведение, който оказва в продължение на години над младото поколение, отричане на съществуващи табута, като израз на протест и заявяване на нови форми на отношение към установените обществени порядки, също трябва да се оцени като приносен момент.

Коментиранията от мен дисертация „Контракултурните музикални публики в България през 80-те и 90-те години на XX век: създаване и характеристики“ от докторанта Венцислав Мицов показва, че авторът има обстойни познания по тематиката на труда, задълбочена

практическа подготовка и представя проблематиката многопластово и с достатъчна ерудиция.

Ето защо, в заключение, изразявам своето положително становище и предлагам на научното жури да присъди научната и образователна степен „доктор” на Венцислав Мицов, редовен докторант към катедра „Музика“, Факултет по изкуствата, ЮЗУ“Н. Рилски“ Благоевград.

17.01.2021 г.

Благоевград

проф. д. изк. Йордан Гошев